

Фонд Р-3567
Опис 1
Справа 212
Тернопільської області
6 ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ

Архів з бірому
Горніківське - Тернопільська округа ОУУ

ПАПКА

для 212

паперів

Вірощук М., обласний проналадурист ОУУ,
Горошук, Горніківське - російське інженерське
і його російської фірми (Вірощук Г. Вірощуків-
секретареві Тернопільського обкому Ч. П. О. У. по про-
наладу) (новember 1946р.

Українські папи: Новember 1946р.
Число паперів: 1
Число паперів архівів: 28
20 р. Беріанка: новember

6 ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ
Тернопільської області
Р-3567 Опис 1 Справа 212

A.

1

БОЛЬШЕВИКИ - РОСІЙСЬКІ ІМПЕРІЯЛІСТИ
І НОСІЇ РОСІЙСЬКОГО РАСИЗМУ В УКРАЇНІ

Відповідь Г. Діденкові - секретареві
Тернопільського облкому КП/б/У по пропаганді

БОЛЬШЕВИКИ - РОСІЙСЬКІ ІМПЕРІАЛІСТИ І НОСІЇ

"РОСІЙСЬКОГО РАСИЗМУ В УКРАЇНІ"

Відповідь Г. Діденкові -

секретареві Тернопільського обкому КП/С/У по пропаганді/

В газеті "Вільна Україна" з дня 10.8.1946. ч. 168 появилася стаття Г. Діденка - "Українсько-німецькі націоналісти запродавці і зрадники українського народу". Ця стаття Діденка, як методами аргументації так і своїм тоном нічим не відрізняється від цілої більшовицької пропаганди. Для доказу "шкідливості" українського вільного руху автор уживає не об'єктивних аргументів, а аргументів більшовицьких - перекручування фактів і слів та безсоромної брехні. Вся стаття видержана влюбленому більшовицькою пресою лайливо-задиристому тоні.

Перейдемо по черзі думки і "закиди", які Г. Діденко зробить українським націоналістам.

Російсько-більшовицький расизм.

Основним завданням статті Діденка є пропаганда ідеї про єдність великого російського народу по відношенні до українського народу, поширення ідеї про "спілку" "старшого брата" - російського народу над "молодшим братом" - українським народом.

одним словом - закріплення ідеї російського расизму - нинішньої форми російсько-більшевицького імперіалізму в Україні.

Автораві не йде про добро українського народу, йому йде про те, щоб український народ повірив у конечність "опіки" росіян над українцями, щоб український народ був вдячний своєму "старшому братові" за цю "опіку", щоб український народ не захотів і не повірив в конечність визволитись від цієї "опіки".

А що український визвольно-революційний рух веде боротьбу за державність українського народу проти всяких "опік" і "визволень" України імперіалістами - "великими" і "передовими" народами, тому то автор статті звертає усю лять свого пера проти українських націоналістів - провідників цього руху, тому то не падає під їх адресу таких епітетів, як "запроданці", "зрадники українського народу" і т.п.

На замовлення Кремля т. Діденко маскує старання російсько-більшевицький імперіалізм, ідею "опіки", "визволення", ідею "передовості", одним словом - прогресивність. Цей спосіб маскуваня не є винаходом Діденка. Підшиватись під ідеї "визволення і опіки" поневолених німецьким фашизмом і японським імперіалізмом народів почав російсько-більшевицький імперіалізм ще спочатку другої імперіалістичної війни. Носієм цієї "прогресивної ідеї" зроблено "передову націю" - російський народ. Гляди стаття! "Російський народ передова нація Радянського Союзу", Більшовик ч. 4. 1946 р. / Таким чином більшевики завернули виразно на шлях давнього царсько-російського імперіалізму. Зробили це тому, що ідея довоєнного більшевицького імперіалізму, яка спиралася на т. зв. міжнародній пролетарській революції, завела.

Большевикам не вдалося її зреалізувати навіть у СРСР, не то у світі. Народи СРСР не злились у "радянський народ", що мав би бути праобразом безнаціонального суспільства, а народи світу воліли творити і охороняти свої національні держави і поборювати всі намагання большевиків до здійснення ідеї безнаціональної держави світу - міжнародного інтернаціоналу.

Зазнавши невдачі у маскуванні російського імперіалізму під міжна-родну пролетарську революцію, большевики пішли впертим шляхом усіх імперіалістів, уживаючи вже віддавна знамих імперіалістичних трюків.

Прикладів подібного до большевицького маскування різних імперіалізмів перед большевиками - повно в історії.

Імперіалізм старої королівської Франції колись був маскований "прогресивним" лозунгом "поширення християнства і культури" та охорони Господнього "гробу" від невірних.

Ідеєю "визволення" християн з-під ярма "невірних", "святою ідеєю" хрестових походів, ідеєю "навертання поган на християнство", жила колись папська держава - "свята римська імперія", що під цими "священними лозунгами" підкорювала народи і держави "Христовому насліднику" і німецьким цісарям.

Імперіалізм султанської Туреччини також був прикритий "прогресивною ідеєю" "святої війни" з невірними - державами.

Імперіалізм царської Росії був маскований не менш прогресивною ідеєю охорони і поширення православ'я та "визволення" словян.

Так колишні імперіалісти використовували у своїх нечистих цілях прогресивну ідею ширення християнства, опіки над християнами та їх

визволення з-під влади "невірних".

В час другої імперіалістичної війни імперіалізм проявився у формі "передовості" одного народу перед іншим. Він дістав націоналістичну закраску, був поширюваний у формі національного расизму німецькими гетлерівцями, італійськими фашистами та японськими імперіалістами.

Гітлер у своїй хворобливій уяві дійшов до переконання, що німецька нація по відношенні до народів Європи і світу є передовою. Цю ідею він виклав у своїй книзі "Моя боротьба". Ідеєю "нації панів", ідеєю панування німецької "раси" над світом заманив німецький народ до загарбницької війни.

Подібну ідею визнавав Мусоліні, мріючи про віновлення старої римської імперії і про керівництво італійців у районі Середземного моря.

Японські імперіалісти вступили у війну, щоб "божеському синові сонця" і "вибраній нації самураїв" підкорити Азію.

Цю "справедливу" ідею панування одної нації над другою по причині її особливих фізичних і розумових здібностей, по причині її расових особливостей сьогодні називаємо за її автором Гітлером "расизмом".

Цією ідеєю, ідеєю національного расизму сьогодні живуть всі імперіалісти. Не осталися позаду від інших, а навпаки, "догнали" і "перегнали" всіх большевики.

Прогресивні ідеї Жовтня, прогресивні, хоч і утопійні, ідеї комунізму забулися. Стопано революційність комуністичної революції, збещено, колись проголошувану і визнавану ідею волі. Місце революціонера

заняв російський реакціонер. На місце ідейного, скромного, суворого по відношенні до самого себе і других комуністів прийшов шкурницький, розперезаний, підкупний російсько-більшевицький держиморда, російський шовініст - расист. Замість ідеї "самоопределенія вилоть до от-деленія", замість ідеї, колись висказаної рівності і самостійності народів, проголошено ідею "передовості" росіян, ідею "опіки" "старше-го брата". Ідея передовості росіян по відношенні до всіх народів ССРСР і світу стала сьогодні основною у більшевицькій пропаганді. Російська реакція в партії і армії заговорила про це виразно і нахабно.

Цю ідею проголосив сам Сталін на знаному приваті в Кремлі на честь перемоги дня 25. 5. 45 р. словами:

"Я п'ю, насамперед, за здоров'я російського народу тому, що він є найвидатнішою нацією з усіх націй, які входять до складу Советського Союзу..."

Цю ідею всіма засобами розробляє сьогодні російсько-більшевицька наука, публіцистика, а надівсе кричить про неї пропаганда. На сторожі її поширення і закріплення та точного переведення в життя, стоїть: партія, мвд, мго зі всіма розгалуженими апаратами.

Усі ділянки сьогоднішнього життя ССРСР, всі клітини державного апарату, щораз то більше просочує і затроє їх ця ідея - дурман. Росіян одурманює візією керівництва і панування російського народу в ССРСР і світі. Неросіян приголомшує закладуванням з почуттям ніжності, меншевартості і нікчемності. Одних і других, замість ад-

нати, роз'єднує, отроє ненавистю, ворожнечістю, мобілізує одних проти других.

Жертвою цього ж расистського божевілья большевиків вже впали малі народи ССРСР. Указом Верховної Ради РРФСР з дня 25.6.1946 р. скасовано автономії республіки кримських татар і чечено-інгушів. Цим указом російські расисти перекреслили існування двох советських народів.

Одним з виявів цієї расистської дурійки большевиків є численні постанови ВКП/б/ і комуністичних партій багатьох союзних республік про "недоліки в ідейно-політичній роботі" в Україні, Білорусії, Прибалтиці, в автономній області Надволжанських татар, в кавказьких республіках. Наслідком цієї расистської кампанії большевиків є чистка партійних і державних апаратів советських республік, є критика культурно-наукової діяльності народів ССРСР за націоналізм.

Російсько-большевицький імперіалізм в Україні.

В советській пресі за місяць липень, серпень, вересень 1946 р. аж р'єбї від критики української думки, історії, літератури і взагалі культурного життя України.

Російського расиста лякає знова велика постать знаного титана української науки помершого історика Михайла Грушевського. Російські расисти не можуть стерпіти думок Грушевського про окремішність української нації, про її боротьбу за своє відокремлення від російської імперії - боротьбу за державну самостійність. Тому то розпочалася паленна критика Грушевського і його мисли. Розпочали її ро-

сіяни, взялись до "критики" /за їх наказом/ і українці.

Критику Грушевського в ділянці української історії провадив уже довгий час знаний советсько-український історик М. Петровський. Останньо, в місяці липні 1946 р. він виступив з спеціальним докладом проти Грушевського та його школи.

Критика і засудження Петровським Грушевського не задовольнили російської реакції. Вона вишукала націоналізм у першому томі історії України, що вийшов під редакцією самого критика, а про його останній виступ проти Грушевського, яким Петровський хотів догодити своїм "старшим братам", рецензент газети "Правда України" написав таке:

"Лекція проф. Петровського викликала у слухачів великі зацікавлення. Слід, однак, визнати серйозним наслідком цієї лекції те, що проф. Петровський одійсно не порушив похибок буржуазно-націоналістичного характеру, які допущені в ряди книг і статей, що вийшли за останні роки на Україні. Зокрема лектор ні слова не сказав про великої недоліки й помилки, які допущені в першому томі історії України, видання під редакцією проф. М. Петровського." /"Правда України" 25. 7. 1946р./

От так, несподівано для самого себе, попав у націоналісти сьогоднішній найбільший сталінський історик. Він же сталінський лауреат, доктор історичних наук, представник делегації УРСР за кордоном і др. Сьогодні немає вже ані одного дозволеного підручника історії України, мимо так частих виправлень і осуджувань. Попав колись у "зрадники українського народу" націоналіст Грушківський,

що ж зраду прищивають сьогодні російські расисти советському історикові Петровському.

Подібно стоїть справа і в літературі. "Нарис історії української літератури", що вийшов 1946 р., виданий інститутом мови і літератури при Академії Наук УРСР, під редакцією члена-кореспондента Академії Наук С. І. Маслова і кандидата філологічних наук Е. П. Кирилюка при співпраці Плісецького М. Н., Ткаченка М. М., Пільгука І. І., І. І. Шаховського О. М., сьогодні піддано дуже широкій всенародній критиці. Завешрення її постановою ЦК КП/б/У від 24.8.46. на рішення ЦК ВКП/б/ від 14.8.46. про підготовку, добір та розподіл керівних і партійних і советських кадрів в українській парторганізації, в якому вказано на не дооцінку ідеологічної роботи і брак розгорнутої остроті критики, буржуазно-націоналістичної ідеології.

ЦК КП/б/У пише в постанові: "ЦК КП/б/У відзначає, що автори "Нарису" перекутили марксистсько-ленінське розуміння історії української літератури і подали її в націоналістичному дусі". Це сталося тому, що: В "Нарисі" не показано великого плодотворного впливу російської культури і літератури на розвиток української культури і літератури...

Хіба ж не іще треба говорити? За це ж саме осуджено всі літературні журнали в УРСР, а саме: "Україна", "Вітчизна", "Дніпро", "Українська література", "Радянський Львів", а навіть гумористичний "Перець".

Під осуд попала Спілка Радянських Письменників України і її президент із знаним вислужником М. Рильським на чолі за це, що українські письменники.

"не" вжили ніяких заходів, щоб вчасно засудити в пресі, на зборах письменників чужих радянській літературі тенденцій".

Осуджено визначних і знаних українських письменників як: Панч, Т. Масенко, Кундзіч, Смілянський, Косарин, О. Гончар, Я. Городской, В. Черниченко, Г. Лазаровський, Л. Коваленко, І. Пільгук, і др. Всіх їх осуджено за націоналізм, а Городського і Панча за ідею свободи письменницької творчості, за т. зв. "право на ідеологічні помилки".

Попалось і знаному Остапові Вишні за його журнал "Перець" і за його останні гуморестичні фейлетони, а особливо за фейлетон "Дозвольте помилитись". Остап Вишня по своєму звільнені з заслання годив своїм російсько-більшевицьким хазяям своєю писаниною протв української революції, та не догодив. Осудили і його за "обивательство, зубоскальство, безідейність і перекручування советської дійсності" /що ж - "кагюзі по заслугі"/.

Осуджено Рильського за це, що толерував всі ці "ворожі прояви діяльності окремих письменників і став їх сторонником і оборонцем".

Осуджено Яновського за редагування журналу "Вітчизна".

Осуджено Малишка і Крижанівського за редагування журналу "Дніпро".

Осуджено Бажана і Козлянюка за редагування журналу "Радянський Львів".

Попала під критику і українська советська преса. За недоцінювання ідеологічної роботи і брак партійної чуйності скритиковано газети: "Правда України", "Радянська Україна", "Вільна Україна", "Львовская Правда", багато обласних газет, дитячий журнал "Барвінок",

мистецьку газету "Українське Мистецтво" і др.

Появились голоси критики і проти Міністерства Освіти УССР з П. Тичиною на чолі за невідержання в советському дусі шкільних підручників.

Вкінці попалося і управлінню пропаганди і агітації ЦК КП/б/У за ідеологічний недогляд в культурному житті УССР.

Ми бачимо, здорово розмахнувся "старший брат". Попалося здорово "молодшому".

Попалося всім знаним і незаним, провіреним і непровіреним.

Попалося всім, а кому не попалося то скоро попадеться. "Дружня" лапа російського расиста "заопікується" всіма українцями.

Знаючи віддавна, чим пахне "опіка" і "допомога" "старшого брата", советські українці, щоб не було за пізно, вже сьогодні почали на всі заставки оргію критики, самокритики і відомого в Сов. Союзі "каяття". Розпочали її советські письменники міста Києва відхрещувати у резолюції свого загадвого зібрання від 27-28 серпня 1946 р., в якій сказано:

"Зібрання стверджує, що піддані критиці в пресі і на зібранні письменники /Рильський, Городської, Панч, Бажан, Смілянський, Масенко, і др./ признають і рішучо осуджують свої помилки і проявляють готовність направити їх в дальшій своїй літературно-громадській діяльності.

Загальне зібрання єдинодушно запевнило ЦК ВКП/б/У, ЦК КП/б/, що письменники радянської України приложать всіх зусиль, щоби в ворот-

кий строк перебороти всі недостатки і підняти "українську радянську літературу до рівня високих завдань постановлених партією".

Вже не раз українські совєтські письменники були змушені виносити "єдинодушнo" подібні рішення. Такі заяви складали вже Рильський, Панч, Яновський, Вахан, - сьогодні складають їх ще раз.

Так виглядає "опіка" "старшого брата" над братньою українською літературою. Так ото російсько-більшевицький расистський імперіалізм промочує собі шлях до повного поневолення України. Роботу цю провадять реакціонери-росіяни, допомагають їм і "українці" - сьогоднішня "грязь" "Москви", а між ними і т. Діденко.

Хоч як наполегливо і спритно працюють більшевицькі імперіалісти над поневоленням України, це їм ніяк не вдається? Український народ в особі більшовиків бачить на своїх землях не першого імперіаліста. Український народ віддавна провадить боротьбу за своє існування.

Не знищила його шляхетська імперіалістична Польща, не опанувала Литва. Не знищили його і не зламали набіги монгольських орд, печенігів, половців, торків, татарів. Видержав він набіги турецької імперії. Не пропав і не загинув під напором хижого "єдиноплемінного" і "єдиновірного" російсько-царського загарбника.

Всі вони йшли на Україну з "прогресивною" ідеєю", щоб поневолити її. Польські і литовські імперіалісти проповідували ідею поширення західної цивілізації і "святого" католицизму. Монголи в крові українського народу купали свою "священну" ідею "великого пророка" Магомета. Турки обіцяли Україні "опіку" великого Падишаха. Російсько-

кий строк перебороти всі недостатки і підняти "українську радянську літературу до рівня високих завдань постановлених партією".

Вже не раз українські совєтські письменники були змушені виносити "єдинодушнo" подібні рішення. Такі заяви складали вже Рильський, Панч, Яновський, Бажан, - сьогодні складають їх ще раз.

Так виглядає "опіка" "старшого брата" над братньою українською літературою. Так ото російсько-більшевицький расистський імперіалізм промочує собі шлях до повного поневолення України. Роботу цю провадять реакціонери-росіяни, допомагають їм і "українці" - сьогоднішня "грязь" "Москви", а між ними і т. Діденко.

Хоч як наполегливо і спритно працюють більшевицькі імперіалісти над поневоленням України, це їм ніяк не вдається? Український народ в особі більшевиків бачить на своїх землях не першого імперіаліста. Український народ віддавна провадить боротьбу за своє існування.

Не знищила його шляхетська імперіалістична Польща, не опанувала Литва. Не знищили його і не зламали набіги монгольських орд, печенігів, половців, торків, татарів. Видержав він набіги турецької імперії. Не пропав і не загинув під напором хижого "єдиноплемінного" і "єдиновірного" російсько-царського загарбника.

Всі вони йшли на Україну з "прогресивною" ідеєю", щоб поневолити її. Польські і литовські імперіалісти проповідували ідею поширення західної цивілізації і "святого" католицизму. Монголи в крові українського народу купали свою "священну" ідею "великого пророка" Магомета. Турки обіцяли Україні "опіку" великого Падішаха. Російсько-

днях будування соціалізму в Україні, і веде її сьогодні в час переходу до комунізму.

Визвольний рух українського народу більшовики назвали агентурою, контрреволюцією, - протинародним рухом. Ужили старого, випробуваного методу імперіалістів - сплюгавити кожний визвольний рух. Але всесторонність, всеукраїнськість, безперервність, ідейність і завзяття цієї "протинародної роботи" переконують кожного, більше, як більшовицькі аргументи.

Розмах української національної революції 1917-18 рр., повстання Української Народної Республіки /УНР/, повстання Української Національної Армії, повстанчо-партизанська діяльність, діяльність Петлюри, Міхновського, Коновальця, завзята і невпинна підпільна боротьба таких революційних організацій, як: Братство Українських Державників /БВД/, /Спілка Визволення України/СВУ/, Спілка Української Молоді /СУМ/, Українська Військова Організація /УВО/, Організація Українських націоналістів/ОУН/, Український Національний Центр /УНЦ/, діяльність українських терористичних груп і організацій, їхній суто український визвольний характер більш переконує про суть української визвольної боротьби, як більшовицька брехня про її агентурність.

Допевненням цієї широкої політичної протибільшовицької боротьби в Україні була і широка культурно-освітня діяльність, бо доказувала культурну окремішність України і змагання її до культурної самостійності. Сюди треба віднести творчість українських советських письменників, наукову діяльність Української Академії Наук, діяльність українських істориків і літераторів, художників, артистів і др.

царські загарбники брехали про "єдність" трьох руських племен і охорону православ'я в Україні.

Їхні плани закінчились провалом, осталась тільки сумна слава. Не стало сліду з їхніх "великих" ідей, а надівсе держав.

Закінчились також провалом імперіалістичні плани супроти українського народу Австро-Угорщини, кайзерівської Німеччини, панської Польщі, боярської Румунії, а в кінці фашистівської Німеччини.

Український народ живе, бореться, побіджує не завдяки "допомозі" всіх цих живих опікунів? Він живе і бореться за своє визволення завдяки своїй природній силі. Держить його при житті і заохочує до боротьби його природна тугість, життєрадісність, працьовитість, його природний розум, а надівсе віра у свої сили, віра в перемогу над загарбниками.

Встояв український народ і перед наступом російсько-більшевицького імперіалізму. Російські більшовики прийшли в Україну з прогресивним кличем самовизначення і державності народів. Замість Української держави створили вони в Україні однак УССР - невідомку складову частину нової Росії - ССРСР - російсько-більшевицьку колонію.

На основі совєтської конституції вся законодавча, виконавча, судова влада керується в Україні московсько-більшевицьким центром, - вона не належить українському народові. Партія, військо, фінанси є також зцентралізовані. Український народ не має впливу на їхнє керівництво.

Проти російсько-більшевицького поневолення, колоніальної політики в Україні український народ повів завзяту боротьбу. Повів її з перших

Багатом в яких присвічувала ідея самостійності і державності України. Нею жили українські підпільні організації, нею жили українські культурні середовища. Слід відмітити, що серед цих діячів українського визволення були все комуністи більшовики, члени ВКП/б/ - українські патріоти. Українські комуністи, побачивши, що більшовицький центр тільки на папері визнає українську державність, що український народ в УССР позбавлений своїх основних прав, що партію очолюють чужинці-більшовицькі русифікатори, пішли на відкриту боротьбу з більшовицьким центром за повні права України. Серед знаних більшовиків українців - членів ВКП/б/, що займали керівні становища в більшовицькому апараті в Україні і пішли по шляху боротьби з більшовизмом були: Нарком Освіти УССР - Шумський, знаий більшовицький діяч, заступник голови Совнаркому ССРСР, кількакратний Нарком УССР - Скрипник Микола пролетарський письменник, червоний український партизан - Микола Хвильовий, економіст Волобуєв і велике число більш або менш знаних українських комуністів ВКП/б/.

На припадок, що знані національні діячі Петлюра, Міхновський, Грушевський, Бфремов, Коновалець і др. та українські комуністи більшовики - Скрипник, Хвильовий, Шумський, і др. зішлись на одному пляну, на шляху боротьби за культурну і політичну самостійність України. Ідея української самостійності з'єднала цих патріотів, хоч вони і походили з двох різних середовищ, - національного і комуністичного.

З'єднала їх одна ідея, стрінула їх однака доля:

Згинув у 1926 р. від більшовицької кулі Семон Петлюра - голова

уряду УНР; інше в'язки в'язки: Микола Міхновський, засуджений, умер на засланні Михайло Грушевський - голова Центральної Ради, засуджений в 1934 р.; засуджено на десятилітнє заслання С. Сфремова, керівники СВУ, знаного українського літературознавця і заступника голови Академії Наук УРСР в 1933 р.; пропали десь на засланні члени СВУ: проф. Старицька-Черняхівська, знана письменниця, проф. Гермайзе, Дурдужівський і багато др., пропали на засланні: др. Степан Рудницький, проф. географії, член Академії Наук, дир. географічного інституту в Харкові, засланий 1933 р. Кримський проф. історії літератури, член Академії Наук, засуджений в 1933 р., Михайло Лозинський, проф. міжнародного права, засуджений в 1933 р., розстрілено проф. Воблого, члена ВУАН; проф. Смеречинського і О. Курило - знамих мовознавців і багато др. національних діячів, подібна доля стрінула українських комуністів-більшовиків: Шумського розстріляно в 1933 р.; застрілився М. Хвильовий і М. Скрипник у цьому році; застрілено Волобуєва 1933 р., Юрка Коцюбинського, син-а письменника, знаного українського комуніста, голову Совнаркому УРСР розстріляно в 1933 р.; Панаса Любченка, одного з найбільш випробуваних комуністів України, прокурора УРСР, голову Совнаркому УРСР розстріляно в 1937 р.; подібна доля стрінула слідуєчого голову Совнаркому УРСР розстріляно в 1936 р.; розстріляно В. Затонського, Нар-

комоса Освіти по Скрипнику; розстріляно письменників комуністів: Косинку Гриця, Фальківського Дмитра, Влиська Олексу, Щербину, Клима Поліщука, Івана Микитенка, і багато др.

Деякі з цих українських комуністів пішли дійово на шлях українського націоналізму - Хвильовий, Волобув, Шумський, Косинка, Влиський, Фальківський - деякі боролися український націоналізм і вимагали культурних і політичних прав для українського народу у Радянській Україні - Скрипник, і др., багато з них, хоч пішли на шлях вислужництва, - М. Любченко, Ю. Коцюбинський, І. Микитенко, і інші - не зуміли однак догодити большевицьким імперіалістам, большевики сподіялись їхньої зради і не вірили їм. Тому всіх цих українських комуністів большевиків знищено за націоналізм.

Сьогодні російсько-большевицькі імперіалісти знова купаються в крові українського народу. Тисячі українських селян, робітників за нападів інтелігенції розстріляли і вимордували большевики, відступаючи з України 1941 р. Підвали тюрем Львова, Дрогобича, Самбора, Золочева, Рівного, Луцька, Чорткова, Житомира, Києва, Умані, Харкова, Полтави, наповнено їхніми трупами. Про цю криваву розплату російської реакції з Україною свідчить поле великих братніх могил при Мітинському шосе у Вінниці, де поховано протягом кількох років понад десять тисяч трупів українських трудящих Київщини і Вінниччини. Це ж потверджували українського трупа на передових під Сталінградом, на Дону, при Дніпрі, Вислі, Одрі.

Сьогодні з російським расистським імперіалізмом ведуть боротьбу

українські революційні організації, які очолюють ОУН, УПА, УГВР. В цій боротьбі внали українські революціонери і повстанці, бійці і командири. В цій боротьбі згинули знані революціонери і революційні командири, як: Батько в 1944 р. на Вінниччині, Лемко в 1944 р. на Волині, ком. Свистун-Ясен в 1944 р. на Волині, ком. Сторчан в 1944 р. на Волині, ком. Саблюк в 1944 р. знаний революціонер Володин-Павленко в 1944 р., ком. УПА Клим Савур в 1945 р., знаний революціонер Дудар-Верес в 1945 р., ком. Яструб в 1945 р., знаний революційний діяч Яків Вусок-Шахтар-Київський в 1945 р., знаний революціонер, член проводу ОУН Дмитро-Тарас-Маївський і шеф штабу УПА ген. Дмитро Грицай-Перебийніс - оба на Словаччині в 1946 р. І багато др. революційних діячів українського народу.

Повели сьогодні російсько-більшевицькі реакціонери боротьбу і проти українського середовища, що не може жити ідеєю української культурної і політичної самостійності. Бандитами названо українських повстанців-революціонерів, але і по їхній стороні поставлено советського історика Петровського, майже всіх письменників України, українські советські видавництва, українських партійців, "ворогом" став літературознавець Кирилюк, про це, зрештою, пишеться недвозначно в постанові ЦК КПУ/б/У такими словами:

"Перекручення і помилки, допущені в "Нарисі історії української літератури", об'єктивно допомагають найтітійшим ворогам народу українсько-німецьким націоналістам".

Російсько-більшевицькі загарбники йшли на Україну з ціллю поне-

волити її. Ідею загарбництва маскування "прогресивною ідеєю", "виз-
лення", "опіка", "допомога". Український народ прийняв боротьбою ці
хитрі заміри наїзника. До цієї боротьби став ввесь український
народ. Він і веде її безперервно, тому большевицькі імперіалісти
так ворожо поставилися до всього українського, тому не може бути
мови про дружбу між імперіалістичною Росією і Україною, тому така
завзята і нещадна боротьба між українським народом і російськими за-
гарбниками. Тому такими нікчемними, брехливими, протиукраїнськими і ре-
акційними є кличі російсько-большевицької реакції про "визволення",
"опіку", "дружбу", які проповідують російські рашисти в Україні та
їх підбрікувач Г. Діденко.

Національне питання і українська революція.

Першим закидом який автор скерував проти української революції -
це поширення національної ворожнечі, він пише:
"Українсько-німецькі націоналісти намагаються викликати ненависть
українського народу до братнього російського і інших народів Радян-
ського Союзу,..."
Очевидність брехливості цього випадку доказує вся визвольно-рево-
люційна боротьба українського народу, вся революційна преса, всі рево-
люційні видання України, наш лозунг "воля народам і людині", Ми опро-
кинемо його на основі таких документів, як:

Постанови II Великого Збору Організації Українських націоналістів,
що відбулася в місяці квітні 1941 року.

Постанови III Надзвичайного Великого Збору Організації Україн-

ських Націоналістів, що відбувся в днях 21-25 серпня 1943 року.

Постанови I Конференції поневолених народів Сходу Європи і народів Азії, що відбулася в місяці листопаді 1943 р.

Деклярація Проводу Організації Українських Націоналістів після закінчення другої світової війни в Європі з місяця травня 1945 р.

Українська Революція за свою основну ціль поставила боротьбу за визнання прав на самостійність і державність українського і кожного народу. Про це згадується і підкреслюється у всіх українських революційних виданнях.

Про це дуже виразно сказано у Постановах III Надзвичайного Збору ОУН, в розділі "Програмові постанови" так:

"ОУН бореться за Українську Самостійну Соборну Державу /воз'єднєну/ і за те, щоб кожна нація жила вільним життям у своїй власній самостійній державі. Знищення національного поневолення та експлуатації нації нацією, система вільних народів у вільних самостійних державах - це єдиний лад, який дасть справедливу розв'язку національного і соціального питання у цілому світі".

Революційну боротьбу, українських революціонерів оживляє величчя і справедлива боротьба за визволення народів від загарбництва, від імперіалізму. В цьому ж розділі сказано про це так:

"ОУН бореться проти імперіалістів і імперій, бо в них один пануючий народ поневолює культурно і політично та висискує економічно інші народи. Тому ОУН бореться проти ССРСР і проти німецької " нової Європи".

Імперіалісти все маскують свої цілі, про це сказано далше в Пос-

станові:

"...ОУН проти того, щоб один народ, здійснюючи імперіялістичні цілі, "визволав", "брав під охорону", "під опіку" інші народи, бо за цими лукавими словами криється огидний зміст - поневолення, насильство, грабунок. Тому ОУН бореться проти російсько-большевицьких і німецьких загарбників, поки не счистить України від всіх "опікунів" і "визволителів", поки не здобуде Української Самостійної Соборної Держави, в якій селянин, робітник і інтелігент. могутиме вільно, заможно і культурно жити та розвиватись".

Про цю величю ціль Української Революції сказано в Постановах цього ж III Збору в розділі "Політичні постанови", в підрозділі "В. Наші цілі":

"ОУН бореться за УССД, за право кожного народу на самостійне державне існування за визволення поневолених народів, за побудову справедливого політичного і соціального ладу".

Вістря української визвольної боротьби спрямоване проти імперіялістів і імперіялістичного ладу. Коли в світі буде існувати насилля і загарбництво, доки в світі буде існувати імперіялізм, не буде миру, буде тривати безупинна боротьба поневолених народів за своє визволення від імперіялістів.

Про це сказано в Постановах III Збору в розділі "Політичні постанови", в підрозділі "а" "До міжнародної ситуації":

"І. Сучасна війна - це типова війна між конкуруючими імперіялізмами за панування над світом, за новий поділ матеріальних багатств, за здобуття нових сировинних баз і ринків збуту та за експлуатацію

робочої сили.

2. Воюючі імперіалізми не несуть світові жодних прогресивних ні політичних ні соціальних ідей... Тому перемога імперіалізмів у сучасній війні і побудова світу на імперіалістичних принципах була б тільки хвилевою передидкою у війні та скоро довела б до нових ударів між імперіалізмами на тлі поділу воєнних добуток та нових суперечок. З другого боку, визвольні рухи поневолених імперіалізмами народів стали в зародку нових конфліктів та революцій. Таким чином перемога імперіалізмів у сучасній війні довела б до хасу і до дальших страждань мільйонових мас поневолених народів...

7. Поневолені народи і їх визвольна боротьба - це один з найважливіших елементів у дальшому розвитку сучасної політичної ситуації. Мілітарна перевага імперіалізмів у сучасний момент ще галує повний вплив сил поневолених народів. Але в міру поглиблення кризи війни, міцніють сили поневолених народів і зближається момент національних і соціальних революцій, а поневолені народи стають новим вирішальним політичним чинником. Бдиго на платформі нової політичної концепції поневолених народів, що в противенстві до імперіалізмів - гарантує кожному народові право на власну національну державу і забезпечує йому соціальну справедливість, може бути побудований справедливий лад та вдержаний тривалий мир між народами."

Постанови Зборів СУН розкривають імперіалістичне обличчя большевицької імперії - ССРР, розкривають поневолення народів ССРР російсько-большевицькою імперіалістичною клікою, вони закликають до тво-

рення одного протибольшевицького фронту народів ССРСР. Про це сказано у Постановах II Великого Збору в розділі "Політичні постанови" таке:

"4. ССРСР - це новітня форма московського імперіалізму що доводить поневолені народи до національного, культурного і економічного застою та руїни. Тільки державне усамостійнення поневолених Москвою народів Європи та Азії, та свободна співпраця між ними доведуть до всебічного розвитку.

І. ОУН бореться за Суверенну Соборну Українську Державу, за звільнення поневолених Москвою народів Східної Європи й Азії, за новий, справедливий лад на руїнах московської імперії - ССРСР.

Про це ж саме сказано в Постановах III Збору під розділом "Політичні постанови":

"8...Тільки шляхом національних і соціальних революцій поневолених народів Сходу, що проходять під прапором нових прогресивних ідей і боротьби народів проти імперіалізмів, може бути знищений московсько-большевицький імперіалізм."

По відношенню до російського народу українські революціонери не можуть бути носіями ненависті, яку хочуть їм приписати більшовики. Українські революціонери у своїх думках, які розвивають основну ідею української революції під лозунгом "воля народам", ставляться з повагою до боротьби і обсягів росіян. Тільки взаємне визнання всіх політичних і культурних прав між обома народами-сусідами можуть бути запорукою щастя обох народів. Українські революціонери, натомість,

вели і вестимуть боротьбу з імперіалістичними даними кліками і середовищами серед російського народу. Про це сказано в багатьох революційних виданнях і заявах українських революціонерів, про це зокрема пишеться в згаданій вище "Деклярації Проведу ОУН" з місяці травня 1945 р. у п'ятому розділі:

"8. До поневолених народів ССРСР ми зарахуємо і російський народ. імперіалістичні ним елементи російського народу, що пішли на службу Сталіна і його партійної кліки, стали на ділі ворогами свого народу, тому що підтримують режим, що спричинив і спричиняє багато горя самому російському народові, подібно тому, як імперіалістичні гітлерівські елементи німецького народу, довели свій народ до трагічного занепаду. Таким чином у визвольно-революційній боротьбі ці сталінсько-большевицьким російським імперіалізмом в одній лаві йдуть усі народи сьогоднішнього ССРСР без різниці національності, віри і раси".

Про наше ставлення до народів ССРСР це виразніше говорить в тій же Деклярації і в цьому розділі:

"6. Перед народами ССРСР, поневоленими сталінською диктаторською клікою, стоїть на всю широчінь питання повалення реакційного протинародного режиму, шляхом революційної збройної боротьби і створення самостійних національних держав, побудованих за етнографічним принципом укладення міжнародного порядку за принципами справедливої рівності і сусідньої дружньої співпраці".

Творення визвольного фронту поневолених імперіалізмами народів об'єднаних великою священною ідеєю національного і соціального

визволення, об'єднаних прогресивною ідеєю волі, оце ціль української революції. Про це і говориться в Постановках III Великого Народного Збору в розділі "Політичні постанови" в "підрозділі" г - "методи та форми нашої боротьби": "Оце наше гасло: вільна Україна і вільні народи"

"24. Намі цілі здобудемо, вийшовши поза межі України та зв'язавши нашу боротьбу за УСРД з боротьбою інших поневолених, або загрожених імперіалізмами народів, зокрема народів Сходу, Прибалтики, Балканів, пропагуючи і реалізуючи наше гасло волі народам і людинам і права кожного народу на самостійні національні держави та протиставляючись реакційним концепціям, планам імперіалізмів".

Цим шляхом йде українська революція, діяльність ОУН, УПА, перша Конференція поневолених народів Сходу Європи і Азії, що відбулася в 1943 р. і винесла чіткі протімперіалістичні рішення, створила перший комітет, поневолених народів в СРСР, та легалізувала існування збройних відділів поневолених більшовиками народів при УПА, об'єднаний в кінці створений недавно протімперіалістичний "Антибільшевицький Блок Народів" - це перші кроки по реалізації фронту поневолених імперіалізмами народів.

Якщо німецьчина, на основі вище сказаного, виглядає, ширена більшовиками брехня про пропагування міжнародної ненависті, українськими революціонерами.

Ідея національної волі, державності народів, міжнародної дружби і поваги, ідея боротьби зімперіалізмом та загарбництвом

і м п е р і а л і з м о м є основою української революції.

Ідею національної ненависті, ідею національного поневолення поклали російські большевики в основу своєї імперії, що цей скріплює, протаскувана большевицька пропаганда ідея про "передовість старшого брата" російського народу:

Кожний народ може мати свої заслуги перед іншими народами. Нема старших і молодших народів, нема малих і великих. Народи є різні. Російським расистам слід пам'ятати, що ще далеко до політичного і культурного існування російського народу і його центра-Москви чи новішого Петрограду — Ленінграду існували політичні і культурні центри народів Туркестану (в Самарканді, Хіві і Бухарі), існували висококультурні держави народів Кавказу з центрами в Тбілісі і Єривані, існувала держава татар з своєю високою культурою, існувала висококультурна держава Кітван, стара держава українського народу. Російський народ по відношенні до цих народів /нинішнього ССРС/ нічим не є старший, ані своєю довговічністю, ані ступенем культури і наук. По відношенні до цих старих народів, по відношенні до їх культур російський народ аж дуже молодий.

Російські реакціонери расисти тільки шкодять добрій славі російського народу, тільки розпалюють страшну національну ворожнечу в ССРС, піднімають ідею передовості "старшого брата".

На українських націоналістів викликають ненависть українського народу до братнього російського народу і інших народів ССРС, але

російсько-більшевицькі расисти вирошують у російському народі погорду до других народів ССРСР, чим поширюють національну ворожнечу в Радянському Союзі.

Окремо слід про це пам'ятати і Г. Діденкові.

Закид агентурності.

Другим закидом, яким спрямовує Г. Діденко проти українського визвольного руху це агентурність української революційної боротьби.

Старий це, брехливий і завжди уживаний імперіалістами "закид" проти визвольних рухів поневолених народів. Цей закид з особливою насолодою уживають стало більшовики по відношенні до всіх протибільшевицьких рухів і організацій. Уживають вони його і по відношенні до України. Це дуже нікчемний закид, його нікчемність лише потверджує імперіалістичне і протинародне обличчя авторів.

Колись у відношенні до визвольної боротьби поляків і чехів, послуговувались ним австрійсько-німецькі імперіалісти, пришиваючи до визвольної боротьби поляків і чехів російську, французьку чи англійську інтригу. Визвольний рух українців у Австрії називано російською інтригою, видуманий рух українців в Росії називано німецькою інтригою, видумкою Берліна і Відня. Польські імперіалісти визвольну боротьбу українського народу називали раз видумкою Берліна, то знову російською чи більшевицькою заразою.

Одним словом, імперіалісти у своїй безсиллі боротись з народною визвольною боротьбою поневолених народів оплюгавили її тавром агентурності.

Нікчемність цього закиду є очевидною для всіх. Українські революційні видання вже не раз писали на цю тему. Замість повторяти очевидні і знані аргументи проти цього імперіалістичного трону, ми замість цього цитуємо місце со згаданої вище "Деклярації Проводу ОУН". У розділі 8. "У відповідь на большевицьке зверення" сказано таке:

"3. Від гетьмана Мазеви починаючи, почерез 18-19-20 століття, Росія була і червона завжди плянувала визвольну самостійницьку українську політику п'ятном агентурності і продажності: Раз закидали співпрацю зі шведами, то знову з поляками, турками, англійцями, австріяками, а нарешті з німцями. Ми знаємо що протягом історії останніх минулих сторіч українська національно-визвольна політика була самостійна, а п'ятно агентурності треба було б приписати тим українським чинникам політичним, до орентувались на Росію. Це не означає, що не існували в Україні люди, що були агентами чужих держав, але з ними революційний табір, зокрема останніх десятиріч, нічого спільного не мав, а тим більше не має сьогодні. Наша визвольно-революційна політика була і є самостійна, бо ми в основі орентуємось на власні сили."

Про агентурність української визвольної боротьби в час другої імперіалістичної війни в "Деклярації" сказано далше таке:

"3. Уже з перших днів німецької окупації українських земель в 1941 р. спинився в умовах підпільно конспіративної боротьби з німцями весь революційний український табір і своєю безкомпромісовою

політикою поставив себе в становище ворога німецького імперіалізму. Безпосередня підготовка до збройного удару з німецьким окупантом спричинила масові арешти і розстріли найвизначніших членів визвольного руху. Це не тільки не захитало непримиримої постави до німців, але спричинилося до широкого розгорення збройної боротьби.

Починаючи в 1942 р., до останніх днів німецької окупації в 1944 р., УПА зводила нерівні криваві бої з німцями, охороняючи населення від насильного вивозу в Німеччину і від цілковитого грабунку хліба. Ми рішуче проти ставлення нас в один ряд з всякого рода вислужниками німців, що їх, зрештою, не бакує сьогодні в кожному європейському народі, а тимбільше проти закидування нам німецької агентурності".

До вище сказаного ми додамо ще деякі доповнення.

Автор пише: "Українська Центральна Рада, для того, щоб перешкодити боротьбі українського народу за свободу в союзі з російським народом, запродали Україну німецьким імперіалістам. Так було в 1920 р., коли запеклий буржуазний націоналіст Петлюра в тогочасній владі запродав у ярмо польським панам частину України, в тому числі Галичину і значну частину Волині з населенням її мільйонів чоловік".

Мова тут йде про Берестейський мир, заключений Центральною Радою 9. 3. 1918 р., який Ц. Р. заключила з німеччиною, Австрією, Болгарією Туреччиною, а далі мова йде про т. зв. Варшавський договір заключений Петлюрою з польським урядом в 1920 р.

Берестейський мир заключений Ц. Р. визнавав самостійність і суве-

ренність України, не було це ніяке "запродування" України Німеччині. Визнали цю самостійність Української Народної Республіки і більшовики, які також брали участь на Берестейському мирі і заключили його також з вище згаданими державами.

Чому Діденко приписує запродування України Центральній Раді, а не пише про запродування більшовиками Росії німцям, оз якими більшовики заключили Берестейський мир.

Петлюра заключив з поляками договір в 1920 р. і був змушений погодитись на злучення Галичини до Польщі з забезпеченням окремих політичних і культурних прав для Галичини.

Але заключили з польськими панамі і більшовики т. зв. Рижський договір в 1921 р., на основі якого віддали панській Польщі, без найменших застережень, такі українські землі: Галичину, Волинь, Полісся, Холмщину і Підляшшя.

Хто ж запродував і торгував українськими землями?

Берестейський мир з німцями, який заключила Ц. Р. більшовики уживають часто як доказ агентурності українського визвольного руху. Ми пригадаймо, що цей завид більше стосується якраз більшовицьких крутків.

В році 1922 більшовики заключили з німцями перший новосний договір в Рапалло, та мало того, заключили вони в 1940 р. мир із фашистською Німеччиною на 10 років, на основі якого віддали німецьким фашистам такі українські землі: Лемківщину, Холмщину, Грубешівщину, Підляшшя і погодилися на це, що Німеччина віддала Карпатську Україну.

їну мадярам. На основі цього договору більшовики поставляли німецьким фашистам українське збіжжя, вугілля і др. природні багатства України, чим допомогли Гітлерові у його загарбницькому поході на захід і південь Європи.

Всім народам Рад. Союзу добре пам'ятні поїздки фашистівського Міністра Рібентропа до Москви і Молотова до Берліна в 1941 р. на наради, ціллю яких було поділу світу обговорення. Всім радянським народам не затерся в пам'яті фотознімок з поїздки Молотова до Берліна в 1941 р., на якому Гітлер і Молотов ручкались приязню як добрі друзі.

А щодо опіки над воз'єднанням всіх земель українського народу можемо подати факт. передачі сьогоднішній польській державі українських земель за лінією Керсона. Полякам віддано на основі договору, такі українські землі, як: Лемківщина, Холмщина, Грубешівщина, і Підляшся, на основі цього договору переселяються насильно українське населення з цих земель до УССР.

До цієї справи ми пригадаємо промову Хрущова з дня 1 березня 1944 р., в якій він домагався прилучення до УССР Грубешівщини такими словами:

"Український народ добиватиметься включення до складу української радянської держави одвічних українських земель, якими є: Холмщина, Грубешів, Замостя, Томашів, Ярослав... /Визволення українських земель від німецьких загарбників і чергові завдання відбудови народного господарства Радянської України. Доповідь голови Ради Народних Комісарів УССР тов. М. С. Хрущова на УІ. сесії Верховної Ради України ССР 1 березня 1944 р./

Це був час, коли Червона Армія "визволяла" Україну і більшовики для пропаганди гарлали про "воз'єднання" українських земель, а по відношенні Польщі не були певні, чи вона опиниться під їх "опікою". Та, коли окуповано Україну і Польщу, більшовики погодились на лінію Керзона; визначену цим чужинцем що в 1919 р. Українських земель не з'єднано, частину їх віддано Польщі для задоволення польської реакції і для розпалення нової ворожнечі між польським і українським народами, щоби мати на будуче нагоду втручатись у внутрішні справи цих народів і їх "годити".

Ми бачимо, більшовики не дуже то опікуються українськими землями ідею визволення українських земель використовують для свого імперіалістичного походу, а по відношенні до німців є аж дуже багато доказів, щоби якраз більшовикам доказати дійсну співпрацю з німецьким імперіалізмом.

Брехливими є закиди і про співпрацю українських революціонерів з німцями в час другої імперіалістичної війни. Акт 30 червня 1941 р. був суто революційним фактом в історії України, а навіть в історії сьогоднішньої Європи і світу. Україна, перша зі всіх поневолених народів, цим актом поставила спротив німецькому загарбництву тоді, коли другі народи, щойно по деякому часі, ставали до боротьби з німецькими загарбниками, - українці перші пішли в боротьбу з фашизмом. В перший день занятя Львова що сталося 30 червня 1941 р., пролунав цей акт як гордий визов поневоленого народу загарбникові, як заклик стати до боротьби всім народам. Німецькі фашисти не думали про нія-

ке творення української, навіть буфornoї, держави. Вони не думали "дати бандерівцям погратися в самостійництво", як каже автор. Вони думали про Україну, як, "батьківщину германців", Україну, у якій "є все: яйця, масло, сало, пшениця і в кількості, яку важко собі уявити. Ми мусимо зрозуміти, що все це від нині і навіки наше, німецьке". Про це вони заявили, про що і пише автор, Схід Європи в фашистських планах був призначений для колонізації і експлуатації.

Тому таким революційним, волеосним, протинімецьким і протиімперіалістичним був акт 30 червня 1941 р..

Цим актом українська національна революція вступила у завзяту криваву боротьбу з німецьким фашизмом і імперіалізмом взагалі.

Як наслідок цього акту була завзята підпільно-революційна боротьба, було створення української революційної армії - УПА, були жорстокі методи німецького терору по відношенні до українського революційного табору, по відношенні до українських самостійників. У цій боротьбі український народ мав осяги, але і поніс болючі жертви. Німці знищили багато українських революційних місцевостей, виарештували українських революціонерів. У цій боротьбі згинули такі знані українські революціонери члени ОУН, як:

— Лемик-Сенишин, розстріляний німецькою жандармерією в Миргороді на Полтавщині в 1941 р.,

— Хома, обл. провідник Житомирщини, розстріляний у 1942 р. в місті Житомирі,

— керівник Кременчуччини, учитель Щепанський з ріднею розстріляний в 1942 р.,

Дмитро Мирон Орлик, пров. Східно-Північних Українських Земель, що згинув у серпні 1942 р., застрілений агентами СД на вулицях Києва, Іван Климів Легенда, знаний керівник української революції, що згинув у грудні 1942 р. у Львові замордований під час допиту,

Сак Могила, красний пров. Північно-Східних Українських Земель, що згинув у 1943 р. розстріляний у тюрмі м. Литомира,

Остап і Василь Вандери брати пров. ОУН Степана Бандери, що згинули знижені в таборі Освенцім у 1942 р.,

Довбуш обл. пров. у Миколаєві, що згинув у 1944 р. разом з своїми співробітниками Романом і др. на вулицях м. Миколаєва застрілені СС-івцями,

Віра Рибалченко, що зганула у Миколаєвській тюрмі у 1943 р.,

Іван Габрусевич, член пров. ОУН, згинув у німецькому концтаборі в Оранієнбургу біля Берліна і багато других відомих і невідомих українських революціонерів-самостійників.

Українська національна революція і український народ збройною боротьбою прийняв прихід німецьких фашистів на Україну, і за це платив кров'ю. Про це знають і більшовики, тому такі нікчемні аргументи вживають проти українських революціонерів.

величезна ідея української революції непокоїть Діденка. У своїй люті до українських революціонерів він іде на пряме фалшування і перекручування революційних документів, щоб доказати агентурність ОУН.

Він пише: "Вони /націоналісти/ хотіли втримати його /український народ/ у рабстві в німецьких поміщиків та капіталістів. Про це оунівці, звичайно, боялися говорити в очі народові. Але про це вони

писали у своїх таємних директивах. Ось що написано в одній постанові ОУН на постійній сторінці: ОУН проти того, щоб один народ визволяв інші народи."

Тут автор пробрехався вже таки по-сталінськи, думаючи що нікому не відомі ці "таємні директиви ОУН". Згадана цитата, перекирчана до речі, не є взята з жодної таємної постанови. Є це дуже масово поширені в Україні Постанови ІІІ Надзвичайного Великого Збору ОУН від 21-25 серпня 1943 р. А сказано там так:

"ОУН проти того, щоб один народ, здійснюючи імперіалістичні цілі, "визволяв", "брав під охорону", "під опіку" інші народи, бо за цими лукавими словами криється огидний зміст - поневолення, насильство, грабунок. Тому, ОУН бореться проти російсько-більшевицьких і німецьких загарбників, поки не очистить України в-ід усіх "опікунів" і "визволителів".

Нічого тут нема агентурного. Всім ясно, що визволення в лапках, проти якого виступає ОУН, не є доказом її агентурності. Так "визволяли" в 1941 р. Україну німецькі гітлерівці, так же само "визволяють" Україну більшовики від 1918 р., аж до сьогодні. Тому і ця зрозуміла для всіх постанова. Не таємна, але всім відома, про що зрештою ми вже говорили вище.

Ось ще одне перекирчення, яким послуговується Діденко, щоб докзати про страх українських революціонерів перед впливом більшовиків, що і було ніби причиною їхньої агентурності у відношенні до німців:

Діденко цитує Постанови ІІІ Великого Збору ОУН, де мало б бути написано таке:

20

"Большевицька система гальмує нам політичну активізацію цілої маси та створення одного фронту з усіх народних сил." В Постановах III Збору написано інакше. Там, в це висновок, про заборізані большевицькі методи по відношенні до нас. Завданням цих методів було все ділити маси на середовища, які б себе поборювали, що улегшувало б большевикам їх поневолення.

В Постановах написано так: "Переслідуючи немов би лише окремі промари народу, московсько-большевицький режим створив для решти народу фікцію мирного і спокійного життя та заборізану перспективу частя і добробуту на майбутнє. Большевицька окупаційна система, в противару німецькій, гальмує політичну активізацію цілої маси та утворення одного фронту з усіх політичних сил народу".

Ясно, що це не страх перед большевиками, а розкривання їхніх методів. Дальше Діденко подає таку "цитату": "В Україні, подібно як і в інших країнах Східної Європи, народ і сьогодні орієнтується на большевиків".

В оригіналі ця цитата має цілком інший зміст: "Частина слабшого елемента, залікана маревом повороту большевизму, бачила порятунок в німецькій силі, інша частина суспільності, бита німецьким колоніальним чоботом, вибрала на свою думку менше лиха, тобто очікувала порятунку від большевиків. Коли в Україні, подібно як в інших країнах Східної Європи, частина народу орієнтувалася і сьогодні орієнтується на большевиків, це в першу чергу історична заслуга німецької колоніальної системи".

Ясно, із цих дійсних цитат Постанови III Збору, що український революційний табір не побоювався за свої впливи в народі, тільки стверджував, що більшовики намагались використати ненависть народу до німців для себе і тому там є мова про "орієнтацію на більшовиків", як на менше лихо.

Щоб доказати агентурність ОУН по відношенні до гітлерівців, Діденко вжив навіть такого "аргументу", як подавання цитат з німецької брошури, писаної українською мовою під заголовком: "Сучасна війна і сільське господарство", називаючи її бандерівською. Хіба нічимнішим вже і не можна бути. Ця брошурка видано у Львові 1942 р. а написав її інж. Храпливий, пропагуючи німецьку систему господарки і вживаючи українців до допомоги німцям. Ця брошурка не має нічого спільного з українським революційним рухом. Це німецька брошурка, яких багато поширювали в Україні німці.

Дозволимо собі подякувати, і то дуже, і навіть диро за такий аргумент, але не проти, а в обороні українськості нашого руху.

У своїх туманних аргументах, на доказ агентурності українського визвольного руху, Діденко покликується і на те, що в українських повстанців була німецька зброя, гармати, міномети, а навіть німецькі інструктори. Все це ми потверджуємо. В УПА дійсно була німецька зброя, умундировання, автомашини, гармати, міномети, медикаменти, були "німецькі інструктори й офіцери", української національності, російської національності, були й грузини, азербайджани, осетини, казахи, чехи, білоруси і ін., які перейшли до УПА, щоб її організувати і вести боротьбу з німецьким фашизмом. Були навіть німці, які

21

прийшли до УПА з ідейних мотивів, щоб бити фашистську заразу.

Хіба участь в УПА цих б. воєнків гітлерівської армії різних національностей, поневолемих гітлерівським режимом, доказує її німецьку агентурність.

Ми ще додамо, що в УПА була радянська зброя, уундуровання, боєприпаси, були бійці і командири ЧА різних національностей. Чому ж тоді не каже Діденко, що український революційний рух в агентурю большевиків?

А так це недавно писали про український визвольний рух німецько-фашистські пропагандисти, називаючи його агентурою Сталіна.

"Аргументи" імперіалістів однак ~~як~~ так, як і їх цілі.

Існувала на Україні в час другої імперіалістичної війни німецька агентура. Очолювали її такі знані німецькі вислужники, як: А. Мельник, Т. Боровець-Бульба, проф. Володимир Кубійович - голова т. зв. Українського Центрального Комітету у Львові, проф. Штепа в Києві і багато др. Це зрадники українського народу, німецькі агенти, що допомагали Гітлерові поневолювати Україну.

Мають і большевики серед українського народу своїх наймитів агентів. До них належить більша кількість членів КП/б/У, до них належать працівники мад, мгб, явні і тайні донощики і др. Всю цю братію очолюють сьогодні такі знані російсько-большевицькі вислужники-українці, що "продались у різницю москалеві", як колись писав Шевченко - Мануїльський, Бажан, Гречуха, Коротченко, Тичина, Рильський, Петровський і багато других землячків. Український визвольний рух, український народ засудив і поборвав їх. Це вороги українського народу.

Про суть українського визвольного руху зачитуємо місце в Деклярації Проводу ОУН у 8'му розділі:

"4. Ми, як дух, зродився в народі і з народом прямуємо до своєї мети. В наших програмових постановах виразно сказано, що ми боремося за народну владу, в якій на першому місці будуть поставлені інтереси народу. В соціальній будові ми прямуватимемо до побудови боевласного суспільства, чим ми стали на найбільш прогресивний шлях.

Ми називаємо себе революціонерами самостійниками, бо в зударі з большевицькою імперіалістичною доктриною і тактикою ми мусимо яскраво відмежовувати свої ідеї і форми від загниварчого сталінського реакційного світу". Для нас однаково ворожий, як фашизм, так і большевизм і не дивно, що гітлерівці називали нас спільниками Сталіна, а большевики-сорзники Гітлера.

Ворожа постава українського визвольного руху проти фашизму і імперіалізму, його героїчна боротьба з поневолювачами України тісно зв'язала українські маси, український народ з українською революцією. Український народ підтримав своїх крадих синів, український народ пішов за покликком українських революціонерів і став до боротьби з німецькими загарбниками, а сьогодні продовжує цю боротьбу з російсько-большевицьким наїзником. Між українським революційним табором і українським народом існує дуже тісний ідейний зв'язок. Це одна нерозлучна участність, якої ніхто не зламав і не зломить, завдяки цій допомозі українського народу, завдяки тісному зв'язкові, що існує між українським народом і українськими революціонерами, українська революція веде і продовжує успішну боротьбу з російсько-большевицьким імперіа-

лізмом. Тривала вона, триває і буде тривати, доки український народ повністю не визволиться від "опіки" російсько-більшевицьких расистів. Завдяки цій підтримці український революційний табор не розбито, як цього хочуть більшовики; українська революція діє, хоч вже її, згідно з більшевицьким твердженням не можуть "допомогти" гітлерівці. Український революційний рух діє, примінюючи різні методи боротьби, бо це природний рух, народний рух і український рух.

Тому розуміємо ми страх більшовиків і самого Діденка, які, хоч намагаються знищити в себе, що український народ розгромив банди українських націоналістів", то однак закликають "посилувати пильність, викривати і винищувати недобитків". З цього ясно, що більшовики не знищили українського визвольного руху і не знищать його, бо він своїми коріннями сягає дуже глибоко в життя українського народу.

Німецьку фашистівську державу знищено, бо це була імперіалістична держава, український революційний рух не знищити, бо це визвольний рух. Знають про це більшевицькі загарбники, про це не слід забувати і Г. Діденкові.

не пошкодять українському революційному рухові й теревені Діденка про "нових хазяїв" українсько-німецьких націоналістів" - англо-саксонські держави. Український революційний визвольний рух йде до цілі своїми шляхами.

Нація чи клас.

Діденко намагається доказати також неправильність ідейних основ українського визвольного руху. Виступаючи проти думок, які подані

у "Слові ООН", виданому 30 червня 1942 р. в річницю проголошення акту державності, він поборює твердження українських революціонерів, що рішальним чинником в історії є нація, а не клас. Автор хоче доказати рішальне значення міжнародної класової боротьби в історії народів.

Стверджуємо, що рушієм життя людства є нація, а не клас. Теорія про рішальність класової боротьби, її міжнародність є утопією.

Ось факти на підтвердження наших думок:

Марко проголосив класовість людства і змагав до реалізування цілої ідеї, виступаючи проти рішальності національного моменту, за-снував він першу міжнародну організацію пролетарську т. зв. 1-ий інтернаціонал, що повстав 1864 р. Ця перша інтернаціональна кому-ністична організація проіснувала заведи 12 років. Була вона розв'я-зана самими членами в червні 1870 р. на конференції першого інтер-націоналу в Філадельфії.

Намагання до реалізації міжнародного безнаціонального суспільства продумувалась, - був створений т. зв. 11-ий інтернаціонал з 1889 р. Хоч 11-ий інтернаціонал існує, а властиво і животіє і до сьогодні, не осягнув він нам ідеї - створення інтернаціонального со-ціалістичного суспільства. Противно в час першої і другої імпе-ріалістичної війни "соціалістичність" з 11-ого інтернаціоналу, замість боротися за міжнародне об'єднання пролетаряту, боролась за інтереси своїх націй, поборюючи себе взаїмно.

Вкінці по цьому шляху пішли і російські расисти-більшевики і Ленін в 1919 р. заснував т. зв. III-ий інтернаціонал. Ленін і больше-вики, спираючись не кільки на теорії міжнародної пролетарської рево-

люції, а надівсе, спираючи ідею свою на фізичній силі ЧА, большевської розвідки, спираючись на фінансову допомогу ССРСР, на широку пропаганду ВКП/б/ в ССРСР і комуністичних партій світу, цілими шляху побіди "соціалізму в світі". Та, мене існування ССРСР, - прообразу світового ССРСР, мимо всесторонньої діяльності комінтерну в світі, не зуміли перебудувати на класовому принципі не то, що світу, але й навіть ССРСР. ССРСР не стала без національної державою, а про- тивно, осталась до нині багато національною державою, а світ і даль- ше побудований на національному принципі. Остання війна йшла якраз не під лозунгом визволення пролетаряту світа, але під лозунгом визволення народів з під фашизму і імперіалізму. Під цим же лозунгом вступали в цю війну і большевики. Проголошуючи війну за визволення народів ССРСР, назвавши її вітчизняною /дуже націоналістичний вислів/, а йдучи в похід поза границі ССРСР, йшли під лозунгом визволення народів, - під лозунгом національним, а не пролетарським - інтернаціональним. Тому в ССРСР сьогодні замість закиду національних різниць, замість повстання безнаціонального - "радянського народу", маємо "великий російський народ" і народи "менші брати" український, білорусь- кий, грузинський, вірменський, казахський, і др. Тому в ССРСР сьогодні маємо офіційно визнаний і проголошуваний російський, расистський націоналізм - росіяни - "передова нація" і визвольну боротьбу народів ССРСР, - маємо, за термінологією большевиків, великоруський шовінізм і місцеві націоналізми. Де замість пролетарської дружби і єдності.

Гімном Рад. Союзу став сьогодні російський імперіалістичний гімн про "велику Русь", замість пролетарського інтернаціоналу - "По-

встанте гнані і голодні". ССОР не стала "праобразом" світового ССОР, а стала російською тюрмою народів, типовою російською загарбницькою імперією.

Доля комінтерну подібна до двох попередніх інтернаціоналів. Мені ще в 1914 р., проповідуючи упадок II-го інтернаціоналу, писав про третій інтернаціонал таке: "В третьому інтернаціоналі поставлено завдання організації сил пролетаряту для революційного натиску на капіталістичні правительства, для громадської війни проти буржуазії всіх країн, за політичну владу, за перемогу соціалізму". /Твори том 10 стор. 71. /

Та сталося інакше. Комінтерн не зорганізував сил пролетаряту, не допоміг перемогти соціалізму, Журнал протинно, під натиском капіталістичних правительств і буржуазії розв'язав комінтерн не хто інший, як сам "пролетарський вождь", "марксист" Сталін в травні 1943 р.

У відповіді англійському кореспондентові Кінгові Сталін сам засуджує діла існування комінтерну, стверджуючи:

"Розпуск комуністичного інтернаціоналу є правильний і своєчасний, тому що він полегшує організацію спільного натиску всіх волюбних націй проти спільного ворога - гітлеризму".

От-так закінчив своє існування III-ий інтернаціонал, що не зміг знищити міжнародних різниць, але був ради добра народів і їхньої спільної боротьби знищений, якраз самими його творцями - більшовиками.

Утопійний лозунг про міжнародне безнаціональне суонільство провалився в зустрічі з життям, тому нація є дальше рішальним чинником в історії людства...

Класові і соціальні питання, тому розв'язують народи по своєму, як своє внутрішнє питання і тому твердження большевиків про це, "що трудящі, якої вони б не були національності - української, російської чи іншої, - вони є друзими, між ними ніколи не бувало і не може бути боротьби, бо їх інтереси спільні" - не витримають критики.

Визвольну боротьбу українського народу вели об'єднано всі верстви українського народу. В козацькій революції брали участь і українські низи. Вони видали таких керівників, як: Іван Богун, полк. Кривоніс, полк Ганджа, кош. Іван Сірко, Геть. Наливайко, Тарас Трясило, Іван Сулима, Гуня, Іван Брюховецький, гайдамацьких ватажків: Максим Залізняк, Іван Гонта. Брали участь у козацькій революції і українські міщани та шляхта. Вони видали таких керівників, як: геть. Петро Сагайдачний, Дмитро Байда Вишневецький, Богдан Хмельницький, Іван Виговський, Іван Мазепа, Петро Дорошенко і багато др.. У козацькій революції брали участь усі верстви українського народу, об'єднані одною ідеєю визволення України від польських, турецьких, татарських і російських загарбників. Класові непорозуміння полагоджував Український народ сам, без допомоги російського чи інших пролетарів.

Так було і в час українського культурного відродження, так було і в час української національної революції в 1917-18 рр., так є і сьогодні.

В українському національному відродженні ми бачимо представників українського селянства, як: кріпак Тарас Шевченко, селянський син Іван Франко, селянський син Василь Стефаник, бачимо представників

українського дворянства, як: Іван Котляревський, Панько Куліш, Квітка-Основ'яненко, Костомарів, Дмитро Антонович, бачимо представників української інтелігенції, як: Леся Українка, Коцюбинський, Михайло Грушевський і др..

Українську національну Революцію в 1917-18 рр. очолювали представники українських низів: син візника в Полтаві Симон Петлюра, представник української інтелігенції Микола Міхновський, син українського села Сергій Сфремов, були там представники всіх верств українського народу.

Українські трудячі - інтелігенція, селяни і робітники об'єднано творили свою державу.

"Допомога" трудящих Росії полягала в цьому, що в Україну прийшли вони з полками ЧА, щоб окупувати її, творити агентурний "український" уряд, яким керували перші секретарі КП/б/У, чужинці: Молотов росіянин, секретар ЦКП/б/У від 1920 р., Каганович, єврей секретар ЦК КП/б/У від 1926 р., Косьор - поляк, секретар ЦК КП/б/У від 1932 р., Постишев, росіянин, секретар ЦК КП/б/У, Хрущов росіянин, секретар ЦК КП/б/У від 1936 рр..

Проти цієї "опіки" російських трудящих вели завзяту боротьбу українські пролетарі комуністи: Шумський, Скрипник, Хвильовий, Юрко Коцюбинський, Панас Лубченко і др., проти цієї "опіки" вели боротьбу і представники других верств України, комуністи і некоммуністи.

В боротьбі за визволення України від російського і російсько-більшевицького загарбництва брали участь всі українські класи.

Боротьба за волю об'єднувала весь український народ.

Між народами йшла боротьба, оперта на національному принципі, не класовому, що її потверджують ще ясніше самі більшовики. Вони сьогодні ширять культ таких національних керівників російського народу, як російські царі: Іван Грозний, Петро I, російські генерали, як: Суворов, Кутузов, Брусілов, Баграціон, адмірал Нахімов, князь Олександр Невський і др.. Ширять вони культ героїв російського загарбництва, ширять вони культ якраз цих, проти яких вів боротьбу український народ.

Де ж тут може бути мова про дружбу російських і українських трудящих? Цю дружбу трудящих між народами розбивають самі більшовики, поширюючи культ передовості росіян, поширюючи культ російських загарбників, розбиває цю дружбу російсько-більшовицька загарбницька політика в Україні.

Національна боротьба об'єднує всі класи народу, класова боротьба є внутрішнім питанням кожного народу, про це й переконались вже самі більшовики, про це треба ствердити на основі існування ССРСР, на основі боротьби народів взагалі.

Українська Революція та її ідея.

Українська революція це - всеукраїнська понадкласова боротьба українського народу за його всестороннє і свободне виявлення у всіх проявах національного життя, проти ворожих намагань поневолити Український народ і проти шкідливої діяльності своїх реакційних елементів, що здержують всенародний ріст здорових сил народу. Ідеєю української

революції була і є ідея волі: національної, політичної, соціальної, культурної і громадської. Ідея волі була об'єднуючим чинником, що об'єднував український народ з другими народами в боротьбі за все-стороннє визволення. Ідея Української Революції своєю прогресивністю захоплювала не тільки український а й інші народи.

Українська революція була і є всенародною боротьбою за виявлення всіх народних сил проти національного і класового поневолення.

Такою була козацька революція в Україні, такий характер мало українське національно-культурне відродження, такою є і українська національна революція.

Козацька революція була всенародною боротьбою українського народу проти національного, соціального і релігійного поневолення України, проти польських, татаро-турецьких і російських загарбників за українську всенародну державу. В українській козацькій революції брали участь всі тодішні класи українського народу: селяни, козаки, українська шляхта, міщане. Всіх їх об'єднувала ідея повного визволення України. Соціальні непорозуміння між козацькими низами т. зв. козацькою черню і козацькою верхівкою мали другорядне значення, вони не були суттю козацької боротьби. Історія козаччини це якраз єднання цих основних соціальних груп, чого доказом є, що на керівних постах у козацькій державі були представники не тільки української шляхти, але в більшості - це були представники низів українського народу. Далше, доказом цього є єдність між Запорозькою Січчю, яка була символом українських назів з т. зв. гетьманщиною у всіх важних періодах

історію козаччини. Запорозька Січ піддержала Богдана Хмельницького, там же він був вибраний гетьманом, а надівсе Запорозька Січ пішла разом з Мазепою проти наїзу російських загарбників 1706 р..

Ідея визволення національного, соціального і релігійного, яку підняла українська козацька революція, була в тодішньому світі однією з перших. Ще перед французькою революцією - перша в світі всенациональна революція. Ідея волі, піднята козаками, мала свій вплив на національні і соціальні революції в Росії, Польщі, Туреччині, і др. тодішніх імперіях. На ідеях козацької революції взорувались протицарські повстання надвожанських козаків Степана Разіна і Омеляна Пугачова, їх відгомном було повстання декабристів 1825 р. в Росії. Козацькі ідеї знайшли свій відгомін у національних повстаннях поневолених народів Турецької й Австро-Угорської імперій, козацька революція завдала серйозний удар існуванню польської імперії.

Українське національно-культурне відродження мало також всеукраїнський характер, йому присвічувала ідея національної, соціальної й громадської волі. Ідеєю визволення пов'язувалося воно з подібними культурно-визвольними рухами других народів.

Всі елементи всеукраїнськості, надкласовості, елементи національного, соціального культурного і громадського визволення особливо яскраво проявились і проявляються і в українській національній революції. Вона своїми національними й ідейними коріннями в'яжеться з козацькою революцією, національно-культурним відродженням, вона проявилась в ідеях Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, Коцюбин-

ського, вона оформилась у повстанні Української народної Республіки, в актах самостійності і соборності української держави з дня 22 січня 1918 р. і 1919 р., продовжувалась в революційно-підпільній боротьбі з усіма загарбниками України по упадку УНР, як: Польща, Чехо-словаччина, Румунія і СРСР.

Українська національна революція проявилась в час другої імперіалістичної війни у боротьбі з імперіалістами Берліна і Москви за самостійність українського народу і др. народів під лозунгами: "Волонтерським народам, воля людині!". Цю боротьбу очолюють сьогодні такі революційні організації українського народу, як: ОУН, УПА, УГВР, а на відтинку боротьби поневолених народів з імперіалізмами: комітет поневолених народів Сходу Європи і народів Азії та Антибольшевицький Блок Народів.

Українська революція це - боротьба українського народу в союзі з поневоленими народами. Ми за національну, політичну, культурну та громадську самостійність народів.

Український національно-визвольний рух це - природний всеукраїнський рух, що методами революційної боротьби змагає до повного визволення України і створення фронту поневолених народів у боротьбі з чужонаціональним загарбництвом.

У національному питанні, ми за повне визнання національних прав усіх народів, за національну державність і соборність /возз'єднання/, за політичну самостійність /суверенність/, за дружбу між народами і національними державами, проти імперіалізмів, проти "опіки" і

"допомоги" загарбників. Ми за повне визнання прав громадянина і за забезпечення доступу всім громадянам незалежно від їх національності, раси, релігії у керівництві державою. Ми проти поліційних держав фашистсько-большевицьких систем і проти ліберально-буржуазних систем, панування партійних клік і політичних грачів. Ми за всенародну демократію, за всебічний вияв думок народу у слові, друку, зібраннях, товариствах і організаціях.

У культурному питанні ми за національну по формі і по змісту культуру, за героїчну духовність, високу мораль, за всебічний вияв національної духовності і самобутності. У побудові нашого ладу ми за всебічний вияв волі народів, волі людей, проти імперій, проти диктатур.

Ця висока священна ідея, що зродилась у думках, в боротьбі, що реалізувалась у чинах широких народних мас народів і українського на-

роду присвічує нам у нашій справедливій, важкій, але добідній боротьбі. Ідея наша зв'язує нас з боротьбою нашого народу у його давнині, у його сучасному, вона присвічує нам у його боротьбі на майбутнє. Ідея Осяги нашого народу в час існування його давньої держави - Київської Русі, здобутки України під час козацької революції і державності, моя українська національна боротьба і державність 1917-20 рр. скріплює нашу віру.

І з цією вірою в перемогу йшли ми до боротьби з другими народами проти фашизму, і з цією вірою в союзі з поневоленими народами йдемо до боротьби з російсько-большевицьким імперіалізмом.

Наша ідея і віра будуть запорукою нашої перемоги.

Жовтень, 1946 р.

Максим Віробор

обл. пропагандист ОУН

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підбито і пронумеровано 28 аркушів;

(двадцять вісім)
у тому числі літерні номери _____;
пропущені номери _____;

+ аркушів внутрішнього опису _____

аркуш № 28 - шотини

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст
Посада
21 червня 2018 року
(підпис)

Т. Тарданова
(ініціали (ініціал імені), прізвище)

28